

חיום שבה מולית עם רגנה כירושלים.

ב"ניו-פלסטין" האמריקני של חיום (גליון 14,

כרך יא') יש מאמר מעורכו ויסגל על המועל בארץ בשם : שלטון
או שתוף-פעולת. הוא מציין שהאלמנט הכי משפיע בארץ הוא
המועל המרוכז בהתחדות. להלכה ההתחדות אינה פוליטית, אבל
למעשה היא כן פוליטית. כוחה של ההתחדות שאוב : 1) מ-25.000
הפועלים המאורגנים, 2) מהעובדה שזוהי הקבוצה המאורגנת היחידה
בארץ שיש לה מטרות מסוימות והיא שוקדת על קיום המטרות הזאת
בהתרכזות-הרצון הכלתי מהססת, 3) מהעובדה שמנהיגותה מרוכזת
בארץ-ישראל, 4) מהעובדה שיש לה התמדה (המשכיות) בחבבנות
השלטת ("continuity of governmental policy"), בשעה שלהנהלת
הציונית אין התמדה זו, 5) מהעובדה שהכירה ומנהיגיה מוכנים
להביא ומביאים קרבנות אישיים גדולים למען השגת מטרותיה.

אולם לא נקל לגלות מה הוא מחוץ המצב של מנהיגי
הפועלים : שלטון או שתוף-פעולת. אם נקח את המצב השורר כרגע
בארץ לא נבזים אם נאמר שהתחדות העובדים עמדה בין הציונות
ובין האסון במשך המשבר הנוכחי. היא ציינה את הדרך לאחריות
לאומית מהפדרגה העליונה במשמעת מפליאה, ראית הנולד ואומץ לב.
אולם יש מבטא מטוכנת, אולי בלי יודעין, להטיל את שלטון המועל
על כל עורק של הגוף העברי בארץ. מבטא מטוכנת מפני שהיא
מטוכנת את עתיד החנוכה הציונית ואת מטכותה.